

вамъ, слѣдъ като ги разгледамъ съсь вниманье, при-
принуденъ сжмъ да исповѣдамъ, че съкоги намирахъ
у тѣхъ нѣкоя полза; да, дори и въ тая горѣщина,
която ме одушеше, и въ тѣзи хиляди комари, които
се бияхъ съсь мене толкосъ настървено! Много пакти
мислихъ на това. Безъ едно постоянно тжжно поло-
женье, както бѣше моето, можяхъ ли да имамъ тол-
косъ бодрость, за да се въспротивиж на успѣхитѣ на
една любовь, на която бѣхъ толкосъ изложенъ, и ко-
ято ми бѣше толкосъ мжчно да удържиж въ границы-
тѣ на почетѣтъ, при едно младо момиче съсь единъ
характеръ толкосъ обиченъ, толкосъ веселъ? Ако въ
едно подобно положенье да не бѣхъ безъ страхъ,
какъ можяхъ да управлявамъ въображеньето си, ко-
гато се милувахъ отъ едно лице сладко, и което кол-
ко да е, можеше да ме расположи къмъ удоволствието.

Съсь родители таквизи неблагооразумни, каквито
сж Занзинитѣ, и които имахъ у мене едно толкосъ
голямо повѣренье, съсь едно момиче толкосъ замаено
дѣто не видеше колко ме излагаше да гориж за неиж
съсь единъ виновенъ огънь; съсь една добродѣтель
толкосъ слаба като моята, могж ли да се съмнѣвамъ,
че горѣщината на тая запалена пещъ и лютитѣ ко-
мари сж направили у мене едно честито отвлечение!

И като се примирихъ чрезъ тая мисель съсь
тия наказания, казвахъ си:

« Ще ли ти се да си свободенъ, и да прѣминешъ
въ една етая захладена отъ единъ приятенъ вѣтъръ,
нѣ да не виждашъ веке това прѣвъсходно момиче? »

Трѣбува да кажиж истината. Нѣмахъ сила да
отговориж на това питанье.

Когато човѣкъ има за едно лице колко да е
обичъ, мжчно е да разумѣемъ сичкото удоволствие,